

NR. 83/25.03. 2014

PUNCT DE VEDERE

I. Aspecte generale

Referitor la Proiectul de lege privind desființarea unor instanțe judecătorești și a parchetelor de pe lângă acestea, după studierea expunerii de motive a proiectului de lege mai sus amintit suntem în măsură să supunem Domniilor Voastre următoarele aspecte:

În Expunerea de motive a acestui Proiect (Secțiunea a II-a) se face vorbire despre necesitatea eficientizării actului de justiție, aspect subliniat în rapoartele sale de către Comisia Europeană, fiind dat ca exemplu în acest sens Raportul Comisiei în cadrul MCV din vara anului 2010 care reținea necesitatea restructurării instanțelor și parchetelor, în vederea reechilibrării numărului de angajați și a sarcinii de lucru.

Preocupări similare se regăsesc și în Rapoartele Comisiei din datele de 20.07.2011, 18.07.2012 în care se subliniază necesitatea “finalizării unei analize detaliate a dezechilibrelor legate de volumul de lucru în cadrul sistemului judiciar în vederea revizuirii modului de funcționare a sistemului judiciar” (Raportul Comisiei Europene din 20.07.2011) și a restructurării instanțelor și parchetelor, precum și refacerea echilibrului dintre numărul de angajați și volumul de muncă pe baza, în special, a revizuirii modului de funcționare a sistemului judiciar din România și a proiectului referitor la volumul optim de muncă în instanță, derulat pe baza finanțării de la Banca Mondială (Raportul Comisiei Europene din 18.07.2012).

În același Raport al Comisiei Europene din 18.07.2012 se adresează României recomandarea creării unui grup de monitorizare a reformei judiciare, din care să facă parte reprezentanți ai tuturor puterilor în stat, ai asociațiilor profesionale și ai societății civile.

Deși această recomandare figurează în Raportul oficial al Comisiei Europene încă din anul 2012, nici până în prezent Consiliul Superior al Magistraturii sau Ministerul Justiției nu a solicitat opinia Asociației Magistratilor din România (AMR) cu privire la acest proiect de desființare a

unor instanțe judecătorești, după cum Asociația nu a fost invitată să participe în cadrul grupului despre care face vorbire Raportul din iulie 2012 a Comisiei Europene, grup care ar fi trebuit să analizeze și să expună un punct de vedere inclusiv față de intenția reșezării sistemului judiciar prin desființarea unor instanțe, această măsură făcând fără îndoială parte, cel puțin în intenția declarată a Ministerului Justiției, din procesul de reformare a sistemului judiciar.

Ca Asociația care promovează și veghează asupra drepturilor și intereselor magistraților români, dar, în egală măsură, și asupra modului în care evoluează sau, dimpotrivă, involuează sistemul judiciar în care magistrații își desfășoară activitatea, considerăm că acestui Proiect de lege îi lipsesc, din Expunerea de motive, o serie de date și informații care să arate, dincolo de semantica simplă a cuvintelor, realitatea din instanțele judecătorești.

Astfel, este indubitabil că subzistă o diferență majoră de încărcătură (respectiv numărul de dosare raportat la numărul de judecători/personal auxiliar) între instanțele situate, ca regulă, în orașele mai mari, reședințe de județ și cele situate în localități mai mici, însă această realitate nu va fi câtuși de puțin ameliorată prin desființarea instanțelor mai mici și mai puțin încărcate, din următoarele principale motive:

➤ nu există și, de altfel, în Expunerea de motive nici nu se amintește, fiind trecut sub tăcere, spații adecvate pentru preluarea activității instanțelor propuse spre desființare de instanțele (de regulă, situate în orașele reședință de județ), care ar trebui să le preia activitatea.

Asociația subliniază că sintagma “preluare a activității” nu presupune o simplă mutare a unor angajați, dintr-o localitate în alta (împrejurare care, și ea în sine, poate deveni problematică), ci implică existența unor spații corespunzătoare de depozitare a dosarelor, precum și identificarea unor spații corespunzătoare pentru ca judecătorii și personalul auxiliar să își poată desfășura, în condiții optime, activitatea.

Activitatea unei instanțe presupune în mod obligatoriu, o componentă arhivistică de amploare, împrejurare care nu a fost rezolvată prin informatizarea instanțelor deoarece oricărui proces îi corespunde cel puțin un dosar ce trebuie arhivat, conservat. Or, nicăieri în Expunerea de motive nu se amintește despre ce se va întâmpla cu fondul arhivistic al instanțelor propuse spre desființare, de unde se vor găsi în instanțele ce vor prelua activitatea – și așa foarte aglomerate – spații pentru păstrarea arhivelor.

Dacă aceste aspecte nu preocupă Ministerul Justiției, ele vor ajunge să greveze asupra intereselor justițiabililor deoarece dacă, arhivele vor rămâne în

spațiile în care se află, sub lacăt și fără pază, orice act, informație referitoare la astfel de dosare va fi mult mai greu de obținut de către justițiabilii interesați de accesul la dosarele arhivate.

Dificultatea obținerii acestor informații/date, creșterea costurilor și a intervalului de timp va deriva în mod inevitabil din operațiunile de transport ale respectivelor dosare între locurile de arhivare și instanțele care vor prelua activitatea instanțelor propuse spre desființare.

➤ foarte multe dintre instanțele propuse spre desființare funcționează, spre deosebire de instanțele supraaglomerate care le vor prelua activitatea, în spații corespunzătoare desfășurării actului de justiție, cu tot ce presupune aceasta, respectiv suficiente săli de judecată, birouri pentru judecători și personalul auxiliar, spații pentru arhivare și studiu dosare, spații speciale pentru persoanele aflate în stare de arest și care urmează a se prezenta în fața instanței de judecată.

De asemenea, în aceste judecătorii există posibilitatea de a fi organizate Camerele de Consiliu în care ar trebui să se desfășoare activitatea de administrare a probelor la momentul intrării în vigoare a dispozițiilor care prevăd această modalitate de desfășurare a procesului în primă instanță din Codul de procedură civilă intrat în vigoare la 15.02.2013.

O astfel de posibilitate de organizare a Camerelor de Consiliu nu există în majoritatea instanțelor, situație pe deplin valabilă în ceea ce privește instanțele care ar trebui să preia activitatea instanțelor desființate, acesta fiind și motivul pentru care a fost amânată, cu câțiva ani după data de 15.02.2013, procedura desfășurării cercetării judecătorești în primă instanță în Camerele de Consiliu, în speranța – zadarnică sau foarte puțin obiectivă credem noi – identificării unor astfel de spații, ceea ce nu ar fi posibil decât prin relocarea cu totul din spațiile existente a instanțelor care nu dispun de astfel de spații.

În mod paradoxal, în acest context a lipsei acute de spațiu pentru punerea în aplicare a tuturor dispozițiilor din Codul de procedură civilă, se desființează tocmai acele instanțe, este adevărat mai mici, unde subzistă posibilitatea punerii în aplicare a tuturor dispozițiilor Codului de procedură civilă, fără ca în Expunerea de motive să figureze măcar o frază referitoare la modalitățile concrete, chiar și generale, în care atât dosarele, cât și spațiile necesare desfășurării într-un viitor nu foarte îndepărtat, a cercetării judecătorești, în primă instanță, în spații special amenajate, se vor regăsi în cadrul instanțelor care vor prelua activitatea celor propuse spre desființare.

În ultimii 10 ani, în multe dintre instanțele propuse spre desființare au fost efectuate investiții de sute de milioane de lei, tocmai în scopul creării unor condiții corespunzătoare, prin desființarea instanțelor ce au beneficiat de aceste investiții precizându-se rostul și utilitatea acestor investiții care au avut ca obiectiv modernizarea sistemului judiciar, dar vor ajunge, conform celor prezentate în art. 5 alin. 2 din Proiectul de lege, să constituie bunuri imobiliare de valoare la dispoziția administrațiilor locale, cu deturnarea scopului investiției inițiale.

Realitatea conform căreia nu există spații corespunzătoare în instanțele care ar trebui să preia activitatea instanțelor este indirect recunoscută în același art. 5 alin. 2 al Proiectului de lege în care se prevede că sediile judecătoriilor/parchetelor vor putea fi folosite ca sedii secundare ale instanțelor sau, după caz, ale parchetelor din circumscripția curții de apel pe raza teritorială a căroră se regăsesc instanțele/parchetele propuse spre desființare.

Se ridică întrebarea nu doar legitimă, dar și logică de ce ar fi nevoie de sedii secundare ale unor instanțe/parchete dacă, în prezent, spațiile sunt corespunzătoare și, mai ales, cum ajută desființarea unor judecătoria pentru a fi folosite drept sedii secundare, eventual pentru instanțele care le preiau activitatea?

Singura economie care s-ar realiza, în ipoteza în care o judecătorie ar fi desființată *de jure*, dacă ar continua să subziste, spre exemplu, ca sediu secundar al instanței care preia activitatea instanței desființate, ar consta în dispariția de pe statul de plată al judecătorilor și al personalului auxiliar, a sporurilor modice pentru exercitarea funcțiilor de conducere, aferente câte unul singur post de președinte de instanță (fiind vorba despre instanțe de mici dimensiuni nu există, de regulă, și funcțiile de vicepreședinte și președinți de secție civilă/penală) și a unui singur post de grefier-șef.

În egală măsură, chiar admitând că s-ar realiza economii modice prin dispariția plății sumelor aferente acestor sporuri, dacă respectivele sedii vor fi repartizate administrației publice locale, iar instanțele care vor prelua activitatea celor propuse spre desființare nu vor avea, cu siguranță, în marea majoritate a situațiilor, spații corespunzătoare pentru preluarea activității, se va impune închirierea unor spații care să acopere necesarul instanței ce preia activitatea instanței propusă spre desființare.

Ne punem întrebarea, aceste chirii vor greva mai puțin bugetul Ministerului Justiției decât cheltuielile ocazionate de întreținerea unor

spații pe care, în prezent, le deține și care au și fost reamenajate tocmai pentru a optimiza modalitatea de desfășurare a actului de justiție?

Cu siguranță, din modul în care au fost redactate, nici Expunerea de motive, nici Proiectul de lege nu oferă răspunsuri la aceste situații concrete, poate și pentru că inițiatorii acestui demers legislativ au omis să și le ridice înaintea de a propune soluții care “eficientizează” sistemul judiciar în sensul în care, pentru început, e posibil să se realizeze o serie de economii, dar, pe termen mediu sau lung, nu vor genera decât creșteri de cheltuieli ocazionate de necesitățile din ce în ce mai mari ale instanțelor ce vor prelua activitatea.

➤ din Expunerea de motive a Proiectului de lege nu rezultă nici măcar o estimare a costurilor pe care le-ar avea de suportat justițiabilii nevoiți să se deplaseze pe distanțe mai lungi, distanțe pentru care și 5-10 km în plus contează pentru persoanele care nu dispun de mașini personale și care vor trebui să se deplaseze către instanțele ce vor prelua activitatea.

Din această perspectivă, se cuvine subliniat că ideea centrală, după anii 1990, în privința politicii și direcției de dezvoltare a sistemului judiciar a fost aceea de a duce actul de justiție cât mai aproape de cetățean, de comunitatea locală în care se ivește respectivul litigiu sau situație ce necesită intervenția justiției, în scopul de a facilita, în această modalitate, accesul la justiție, urmărindu-se un acces real și, în linii mari, simplu.

A adăuga rigorilor procedurale presupuse de declanșarea unui litigiu în sarcina justițiabililor, și o povară de ordin logistic, respectiv o formă de du-te-vino din localitatea mai îndepărtată de situare a instanței către domiciliu nu reprezintă nici ideea, nici spiritul garanției constituționale a accesului la justiție.

Nu este suficient ca cetățeanul să se simtă liber să se adreseze unei instanțe de judecată, ci este necesar ca acesta, ținând cont în primul rând de cei mai nevoiași sau vârstnici justițiabili, să și poată ajunge, în mod efectiv, la instanța de judecată cu cererea.

Chiar dacă, cel puțin în materie civilă, procesele se pot derula și în absența părților legal citate, dacă se solicită de către una din părți judecata cauzei în lipsă, totuși apreciem că prezența personală a justițiabilului poate și trebuie facilitată fie și prin reducerea numărului de km pe care îl are acesta de parcurs pentru a ajunge în fața instanței, aspect care poate avea chiar un rol hotărâtor în cauza în care are calitatea de reclamant sau, după caz, pârât, spre exemplu în ipoteza în care se încuviințează și se dispune administrarea probei cu interogatoriu, probă ce nu poate fi administrată decât în prezența celui interogat, la cererea părții adverse. Exemplul mai sus expus reprezintă doar o singură mostră a dificultăților reale, mult mai numeroase, care vor rezulta din creșterea

distanței între domiciliul justițiabilului și sediul instanței competente a-i judeca pricina.

Din perspectiva administrării concrete a actului de justiție, în afara dificultăților legate de mutarea sau identificarea unor spații concrete pentru tot ceea ce înseamnă fond arhivistic, pe termen mediu vor crește costurile de administrare a justiției; spre exemplu, în cazul unei cercetări la fața locului, dispusă de judecător, aceasta va necesita deplasarea judecătorului și grefierului la locul ce urmează a fi cercetat. Cine va suporta costurile administrării probei, dacă petentul de abia are mijloacele materiale pentru a se adresa instanței sau chiar a solicitat și obținut scutirea de la plata taxei judiciare de timbru, tocmai din cauza nivelului scăzut al posibilităților sale financiare?

La fel se poate analiza această problemă a administrării actului de justiție și în ipoteza încuviințării probei testimoniale. Cine va suporta costul deplasării martorilor, în ipoteza în care această deplasare devine necesară doar ca urmare a desființării instanței?

Toate aceste ipoteze de lucru și întrebări, probabil retorice, nu-și găsesc niciun fel de rezolvare în Proiectul de lege, dimpotrivă ele vor fi generate de acest proiect.

Pentru justițiabili, desființarea unor instanțe nu va însemna altceva decât substanțiale costuri în plus, dacă se vor adresa instanțelor de judecată care vor prelua activitatea.

Pentru instanțele care vor prelua activitatea celor propuse spre desființare acest Proiect înseamnă agravarea situației lipsei spațiului necesar desfășurării actului de justiție, fără să existe vreun moment garanția că, pe lângă preluarea activității, vor prelua și judecătorii din schema instanței desființate.

Această constatare se desprinde cu ușurință din lecturarea conținutului art. 2 din Proiectul de lege conform căruia judecătorii/procurorii se împrăștie “în patru zări”, putând solicita transferul la oricare altă instanță de pe teritoriul României, ceea ce arată că inițiatorii acestui Proiect nu au în vedere și măsuri concrete de suplimentare a schemelor pentru instanțele care preiau activitatea, în eventualitatea în care judecătorii din instanțele desființate nu aleg să își desfășoare profesia în instanțele care preiau activitatea celor desființate.

O astfel de opțiune este destul de probabilă și normală pentru că judecătorii din instanțele propuse spre desființare cunosc, la nivel local, foarte bine situația lipsei de spațiu și de condiții minime, decente de desfășurare a activității în instanțele care preiau activitatea celor propuse spre desființare.

În atari condiții, devine absolut normal și de înțeles ca un judecător ce a beneficiat de un climat favorabil desfășurării activității sale într-un sediu

modernizat al instanței desființate să nu fie încântat de perspectiva îngrămădirii sale, alături de mulți alți colegi, în spații mici, deseori transformate din anexe în birouri de judecatori (un exemplu în acest sens este chiar Tribunalul București care, anterior înființării Tribunalului special pentru litigii cu profesioniști, ajunsese în situația de a valorifica orice spațiu, inclusiv oficii ale unor săli mai mari, un fel de camere, debarale întâlnite în locuințele proprietate personală, în birouri pentru judecatori) în cadrul instanțelor ce preiau activitatea judecătorească în care a funcționat anterior desființării.

În aceste condiții, judecătoriile, cu un grad mai ridicat de certitudine, vor prelua activitatea, dar nu și toți judecătorii, ceea ce va conduce la agravarea sau apariția deficitului de personal, adică, în alți termeni, la suplimentarea poverii, încărcăturii pe care le suportă deja judecătorii din instanțele ce vor prelua activitatea.

Această situație reflectă lipsa oricărei reale și profunde preocupări a inițiatorului Proiectului de lege pentru corecta așezare a volumului de activitate.

PROPUNERI:

Față de caracterul vădit mult prea generic și lacunar al Expunerii de motive, de natură să mascheze realitatea concretă pe care ar putea-o produce în sistem adoptarea prezentului Proiect de lege, apreciem necesar, pentru lămurirea corectă și completă a Senatului, transmiterea către Comisie de către inițiatorul acestui proiect, punctual, a următoarelor informații și date:

1) o situație statistică, de natură comparativă, a volumului de activitate aferent ultimilor 5 ani între instanțele propuse spre desființare (enumerate la punctul 1 din Expunerea de motive), cele pentru care se propune păstrarea, concomitent cu mărirea ariei de competență teritorială ca efect a modificării H.G. nr. 337/1993 (menționate la pct. 3 din Expunerea de motive) și cele pentru care s-a ajuns la concluzia păstrării (menționate la pct. 2 din expunerea de motive), doar o astfel de prezentare comparativă statistică putând face clare pretenziile diferențe foarte mari de volum de activitate între instanțele pentru care se propune desființarea, respectiv pentru cele care urmează a se mări arie teritorială de competență și cele care urmează a nu fi desființate;

2) prezentarea, pentru fiecare instanță ce este propusă spre desființare, a identității instanței care îi va prelua activitatea, cu indicarea pentru această din urmă instanță a următorilor parametri:

- numărul total de judecători, personal auxiliar și numărul efectiv de judecători, personal auxiliar;
- număr spații constând în săli de judecată, camere de consiliu, birouri grefieri și judecători, cu specificarea precisă a numărului de judecători/grefieri care împart același birou;
- suprafața spațiului destinat arhivei;
- volumului de activitate aferent fiecărui judecător în ultimii 5 ani, precum și situația volumului de activitate per ansamblu instanță în același interval;
- situația posturilor vacante și a "gradului de atractivitate" al respectivei instanțe, prin indicarea numărului de judecători veniți în instanță în ultimii 5 ani, dar și a celor plecați din instanță în aceeași perioadă;

3) menționarea pentru fiecare dintre judecătoriile propuse spre desființare a volumului fondului arhivistic ce urmează a fi preluat și a modalității în care se va realiza preluarea de către instanța care preia activitatea;

4) prezentarea unor minime garanții referitoare la existența sau posibila identificare a unor spații corespunzătoare pentru fondul arhivistic preluat în cadrul instanțelor care preiau activitatea, în acest sens putând fi cerute de către Comisie relații și date concrete, prin intermediul Președinților Curților de apel, conducerilor judecătoriilor care vor prelua activitatea celor propuse spre desființare;

5) solicitarea adresată Ministerului Justiției, în cadrul căruia funcționează un departament având ca obiect aprobarea și verificarea modului de realizare a investițiilor în cadrul sistemului judiciar (este vorba despre procesul extrem de dificil și de birocratic al aprobării de către Minister a investițiilor de construcție, reparații majore, extinderi sau modernizări ale sediilor instanțelor) a unor date concrete constând în sumele de bani efectiv investite în ultimii 10 ani în modernizarea sau chiar construcția multora dintre judecătoriile propuse spre desființare, cu precizarea existenței sau, după caz, a inexistenței pentru fiecare dintre instanțele propuse spre desființare a efectuării unor astfel de cheltuieli din bani publici;

6) solicitarea adresată Ministerului Justiției de a preciza, eventual prin completarea Expunerii de motive, ce soluții concrete are în vedere pentru adaptarea schemelor de personal ale instanțelor ce preiau activitatea celor propuse spre desființare, în situația în care, prevalându-se de posibilitatea expusă în art. 2 al Proiectului de lege,

judecătorii din instanțele desființate nu aleg să-și continue activitatea profesională în cadrul instanțelor care preiau activitatea, cu indicarea existenței sau, după caz, a inexistenței resurselor bugetare necesare înființării de noi funcții de judecător pe statele judecătoriilor care preiau activitatea celor propuse spre desființare.

Concluzii:

Considerăm că în lipsa unor astfel de clarificări, ceea ce se propune Comisiei din cadrul Senatului României nu reprezintă altceva decât complicarea situației și așa dificile cu care se confruntă instanțele de judecată în aplicarea Noilor Coduri, mascată sub textul unor susțineri mult prea generale referitoare la "ineficiența" menținerii unor judecătorii, în contextul în care în Expunerea de motive nu se face deloc vorbire despre costurile și consecințele pe care le vor avea de înfruntat și suportat instanțele ce vor prelua activitatea celor propuse spre desființare.

Un număr de 3.000-4.000 de dosare anual poate părea modic la o primă lectură, însă dacă acest număr se adaugă altor mii sau zeci de mii de dosare deja înregistrate de către instanțele care vor prelua activitatea, în condițiile în care nu subzistă nicio garanție a așezării în mod corespunzător a schemei de personal, așezare ce trebuie finalizată și efectuată cel mai târziu la data preluării activității, iar nu ulterior, sau a existenței unor spații corespunzătoare în cadrul instanțelor ce preiau activitatea, consecința previzibilă nu poate fi decât una singură, și anume: *supraaglomerarea și scăderea calității actului de justiție*, în condițiile în care nici din punct de vedere al resurselor umane, dar nici din punct de vedere al resurselor materiale nu se va putea face față în mod corespunzător preluării de activitate.

Deși în lipsa unor date statistice comparative referitoare la volumul de activitate anual între instanțele propuse spre desființare și cele pentru care se are în vedere extinderea ariei competenței teritoriale nu putem expune o opinie la adăpost de orice eventuală critică, **apreciem că pentru sistem singura soluție viabilă la acest moment, pentru a fi distribuit cât mai echitabil volumul de activitate al instanțelor de judecată, nu este reprezentată de măsura desființării unor instanțe, ci, dimpotrivă, aceea de modificare a Hotărârii Guvernului prin care este stabilit arealul teritorial de competență a fiecărei judecătorii, în sensul măririi arealului de competență pentru judecătoriile mai mici, dar care au fost modernizate, beneficiind de spații**

corespunzătoare desfășurării actului de justiție prin aplicarea integrală, iar nu doar parțială, a dispozițiilor din Codul de procedură civilă și din Codul de procedură penală.

Această modificare este mult mai ușor de realizat, nu implică, spre deosebire de desființarea instanțelor, cheltuieli directe sau indirecte pentru sistem și permite echilibrarea efectivă și de durată a volumului de activitate al judecătorilor ce își desfășoară activitatea în cadrul tuturor judecătoriilor, iar nu "mutarea" ori agravarea problemei creșterii constante a volumului de activitate de la instanțele propuse spre desființare către instanțele ce vor prelua activitatea.

Problema unui judecător mai puțin "**încărcat**" cu dosare nu se va rezolva prin transferarea acestei poveri pe umerii altui judecător, ci prin regândirea, în baza studierii statisticilor ce reflectă volumul de activitate, ariei de competență teritorială pentru fiecare judecătorie în parte.

Doar astfel se poate, dacă nu ajunge, măcar tinde spre o echilibrare a volumului de activitate prin folosirea tuturor resurselor umane, dar mai ales materiale – respectiv sedii ale instanțelor ce pot ajunge, conform Proiectului de lege la administrațiile publice locale – în scopul realizării în condiții decente a actului de justiție.

Subliniem că, în raport de gradul instanțelor propuse spre desființare, dar și de cel al instanțelor ce vor prelua această activitate, în acest tip de instanțe se administrează, ca efect al reglementărilor din Codul de procedură civilă, majoritatea covârșitoare a probelor din procesele civile, iar pentru astfel de activitate este nevoie în primul rând de spațiu, timp și de condiții decente pentru justițiabilii care ajung să se înghesuie pe coridoare, în săli de ședință foarte mici sau în arhive din ce în ce mai neîncăpătoare în instanțele mai mari, instanțe care, ca și cum nu ar fi avut suficientă activitate, vor ajunge să o preia și pe cea care se putea desfășura, în mod paradoxal pentru logica unor măsuri de desființare a unor instanțe, în mod optim în chiar instanțele propuse spre desființare.

Apreciem că în lipsa completării mapei domnilor Senatori din Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului României cu datele și informațiile enumerate cu titlu orientativ în prezentul **Punct de vedere**, ceea ce se prezintă Senatului, respectiv legiuitorului, nu reprezintă absolut deloc realitatea sistemului judiciar, ba, dimpotrivă, se escamotează, sub pretextul conform căruia ceea ce nu stă scris nu există, dificultățile reale și de durată pe care le va avea de înfruntat sistemul judiciar din perspectiva situațiilor cu care se confruntă instanțele ce vor prelua activitatea.

Deși poartă denumirea de **Proiect de lege privind desființarea unor instanțe judecătorești și a parchetelor de pe lângă acestea**, acest Proiect nu trebuie privit ca având drept scop legitim desființarea unor instanțe, ci trebuie apreciat prin prisma efectului pe care îl poate avea asupra întregului sistem judiciar pentru că, în final, problemele nu vor aparține instanțelor desființate, dar se vor regăsi agravate și fără soluții concrete, luate la timpul potrivit, în instanțele ce vor prelua activitatea celor desființate.

Solicitarea prezentului **Punct de vedere** ne permite să vă facem cunoscut și faptul că unii judecători din cadrul judecătoriilor propuse spre desființare s-au adresat Asociației Magistratilor din România, expunând, cu date, argumente și cifre, din ce motive propunerea Ministerului Justiției de desființarea a instanței în care își desfășoară în prezent activitatea nu va ajuta cu nimic procesul de eficientizare a sistemului judiciar.

Ineficiența mai mult decât probabilă a unei astfel de măsuri se regăsește în chiar textul Expunerii de motive (este vorba despre secțiunea a 2-a) conform căreia desființarea unui număr de 12 instanțe și parchete în cursul anului 2011 nu a avut drept consecință îmbunătățirea calității actului de justiție sau așezarea corectă și calitativă a volumului de activitate pe orizontală, între instanțele de același grad, sau pe verticală, între instanțele de grade diferite (judecătorii, tribunale, curți de apel).

Or, spre deosebire de Ministerul Justiției care "citește" în această ineficiență măsură de desființare din 2011 necesitatea continuării acestui proces distructiv, Asociația Magistratilor din România consideră, dimpotrivă, că acest veritabil eșec este un semnal de alarmă ce va trebui bine analizat, înainte de a se trece la continuarea și amplificarea unei măsuri care nu și-a arătat deloc efectele pozitive, în condițiile în care, an de an, numărul de cauze cu care au fost sesizate instanțele a cunoscut o tendință crescătoare, tendință care, în absența punerii la dispoziția instanțelor spre care se îndreaptă cea mai mare parte a volumului de activitate, a spațiilor corespunzătoare și a schemelor de personal suficiente, nu poate fi rezolvată decât prin folosirea la maxim a ceea ce în prezent există, prin aceasta înțelegându-se și instanțele propuse spre desființare cu sedii, spații de arhivare, săli de judecată, birouri, iar nu prin renunțarea la ceea ce Ministerul Justiției deține în prezent.

Atașăm prezentului **Punct de vedere** o copie a memoriului adresat Asociației Magistratilor din România de către judecătorii din cadrul Judecătoriei Balș și de către procurorii Parchetului de pe lângă Judecătoria Balș, document în care veți regăsi, spre deosebire de conținutul Expunerii de motive a Proiectului de lege, mult mai multe informații concrete cu privire la

**ASOCIAȚIA
MAGISTRAȚILOR DIN
ROMÂNIA**

Membru al Uniunii Internaționale a Magistratilor • Membru al Asociației Europene a Magistratilor • Membru al Alianței pentru o Justiție Europeană în România

impactul desființării fie și numai a uneia dintre instanțele propuse spre desființare.

O abordare care ar raporta aceste date la nivelul fiecăreia dintre instanțele propuse spre desființare ar oferi o imagine de ansamblu mult mai clară membrilor Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului României decât cele câteva fraze cu caracter general expuse în argumentarea "**necesității**" aprobării Proiectului de lege privind desființarea unor instanțe și a parchetelor de pe lângă acestea.

Cu deosebită considerație,

SECRETAR GENERAL

Asociația Magistratilor din România

Judecător Amelia FARMATHY

